

M.I. Formačný materiál (jún)

Úmysel modlitby na mesiac jún

Aby Rytierstvo Nepoškvrnenej dokázalo v každom prostredí a v každej krajine realizovať svoje misijné povolanie.

Biblický text: Mk 16,15-16

Povedal im: „Chodte do celého sveta a hlásajte evanjelium všetkému stvoreniu. Kto uverí a dá sa pokrstiť, bude spasený; ale kto neuverí, bude odsúdený.“

Učenie Cirkvi: Ján Pavol II., *Posolstvo k svetovému dňu misií roku 1998*, č. 7.

Sledujúc príhodnú intuíciu sa toto dielo pričínilo v Cirkvi k širšiemu uznaniu určitých fundamentálnych hodnôt, ktoré dnes šíria Pápežské misijné diela: hodnoty samotnej misie, ktorá je v Cirkvi schopná obnoviť životnosť viery, ktorá rastie, ak sa kresťania usilujú ohlasovať ju iným: „Viera sa upevňuje vtedy, keď je odovzdávaná“ (*Redemptoris missio*, 2); hodnoty, ako napríklad všeobecné misijné povolanie, ktoré znamená, že všetci bez výnimky sme povinní obetavo spolupracovať na misii Cirkvi; napokon hodnoty modlitby, obety utrpenia a svedectva života. Sú to pre misiu podstatné a pre všetky Božie deti aj dostupné elementy.

Zo spisov sv. Maximiliána: Časť prednášky otca Maximiliána s názvom: *Povinnosť dávať dobrý príklad*.

Tak isto aj u nás v Niepoklanowe; budme si istí a často si pripomínajme, že vychovávaním a slovami nedokážeme urobiť toľko, čo svojím životom. Môže sa nám zdať, že sme od sveta oddelení, že nás nikto nevidí, ale nie je to tak. Mnohí z nás musia vychádzať z Niepokalanowa von pri plnení svojich povinností alebo v osobných záležitostiach. Musia sa stretávať s ľuďmi zo sveta. Títo ľudia vidia naše správanie a toto všetko na nich účinkuje. Alebo v nás vidia dušu, ktorá je väčšmi zblížená s Pánom Bohom, alebo vidia človeka, ktorý je ako každý iný. Stačí im jediný pohľad. Nemusia sa s nami ani dať do reči. Svojím správaním vyvolávame buď kladný, alebo záporný účinok. Sv. František raz povedal svojim bratom: „Podme kázať“. Keď prešli cez mesto, jeho spolubratia ho upozorňovali: „Prešli sme už celé mesto a ešte sme nezačali kázať“. František odpovedal: „Táto cesta mestom bola našou káždňou“. Pred Bohom na súde sa budeme zodpovedať nielen za to, čo sme vykonali, keď nás nik nevidel, ale aj za všetko to pohoršenie, ktoré sme pred ľuďmi spôsobili. Budeme sa zodpovedať aj za všetko, čo z nás pochádza: za našu zlú vôľu, za to, čo sme neurobili, hoci to bola naša povinnosť. náš spôsob propagovania M.I., to je spôsob života, ktorý žijeme. Sv. Pavol hovorí veriacim: „Napodobňujte ma, ako aj ja napodobňujem Krista. Robte tak, ako robím ja“ (Porov. 1Kor 11,1). So sv. Pavlom by mal rovnako každý z nás volať: Budte dokonalí... atď., ale nie ústami, lež duchom. Máme sa tak správať, aby nás každý mohol nasledovať a aby sme sa tým

my sami posväcovali. To je naša najdôležitejšia misia – príkladom ukázať, ako vyzerá rytier Nepoškvrnenej.

Objasnenie textov

Misijný príkaz sa v evanjeliu nachádza niekoľkokrát. Najsilnejšie sa ozýva tesne pred nanebovstúpením Pána Ježiša – vtedy už apoštoli nemajú pochyb, že povolaním Cirkvi je ohlasovanie dobrej noviny o Zmŕtvychvstalom. Vtedy im je ešte zaťažko uveriť v to, aj napriek veľkým zázrakom, ktoré videli a ktorých boli svedkami. Ešte stále sa ľudským spôsobom boja. Napokon vo večeradle pomazaní Duchom Svätým okusujú v plnosti skutočnosť, že majú byť nástrojmi, musia vytvoriť priestor, aby Boh cez nich hovoril a konal. Toto poslanie je stále aktuálne. Cirkev upozorňuje, že nie sme povolaní len k misii „ad extra“ – čiže navonok – na miesta a k ľuďom, ku ktorým ešte evanjelium nedošlo, ale aj „ad intra“ – čiže k neustálemu prehlbovaniu viery – či už medzi pokrstenými a nepraktizujúcimi kresťanmi, ako aj uprostred nás, medzi tými, čo zotrvávajú v rôznych spoločenských. Obe „kolajie“ Cirkevnej misie sú so sebou nerozdielne spojené – ohlasovanie „až po hranice zeme“ je možné len vtedy, keď každý dbá o prehĺbenie vlastného vzťahu s Bohom.

Úvaha

Aká vďačnosť sa rodí v srdci človeka, ktorý stretáva a spoznáva Boha. Iste, každý z nás si pamätá ten moment, keď si celou silou uvedomil, aká ohromná je láska, ktorou práve jeho Boh miluje, aký je Boh k nemu milosrdný, ako mu odpúšťa a akú vysokú cenu má v jeho očiach. Veď dal za mňa svoj vlastný život. Na týchto pocitoch majú podiel aj osoby, ktoré nás pri tomto objave sprevádzajú – rodičia, ktorí odovzdávajú vieru svojim deťom, katechéti a kňazi prítomní na cestách viery, osoby z rytierskeho spoločenstva – veď s nimi sa delíme o svoje svedectvo zo stretnutí s Bohom uprostred radostí a zázrakov, ktoré sme okúsili, ale aj o to, ako rastieme v utrpeniach, pri ktorých svedčíme, ako nás posilňuje ruka Ukrižovaného. Na našej ceste sme stretli takýchto svedkov viery, preto sa nimi máme stať aj my. Otec Maximilián jasne ukazuje, čo máme robiť, aby sme boli autentickými: nemáme ohlasovať len slovom, ale aj celým životom. V našich skutkoch, v postoji rytiera, v ovocí modlitby a utrpenia majú ľudia uvidieť Boha. Vtedy, ako učí Svätý otec, bude rásť a silnieť i naša osobná viera. Môžem predsa ohlasovať len Boha, ktorého poznám aj ja sám.

Otázky

Aký je vzťah medzi misiou Cirkvi do svojho vnútra („ad intra“) a navonok („ad extra“)? Prečo nemôže existovať jedna bez druhej? Dbám o prehlbovanie vlastnej viery a lepšie poznanie Boha? Dávam si pozor, aby svetské záležitosti nezakrývali v mojom živote to, čo je sväté? Akým spôsobom sa duchovne rozvíjam? Akým spôsobom ohlasujem evanjelium? Aké používam prostriedky? Ku komu smeruje moja životná misia? Je môj život káždňou v takom zmysle, ako chcel sv. František?